

KEŞİF TAKIMI - 9

DAĞDAKİ GİZLİ GEÇİT

MEHMET
SARIASLAN

Resimleyen:
Öznur Duyum

KEŞİF TAKIMI - 9

DAĞDAKİ GİZLİ GEÇİT

MEHMET SARIASLAN

1. Baskı -İlkokulluyum Yayınları, İstanbul 2023

KEŞİF TAKIMI - 9

DAĞDAKİ GİZLİ GEÇİT

MEHMET SARIASLAN

© Bu kitabın Türkçe yayın hakları, İlkokulluyum Yayınları'na aittir. Tüm hakları saklıdır.

Yayınevi Sertifika no:

Matbaa Sertifika no:

Yazar: Mehmet Sariaslan

Resimleyen: Öznur Duyum

Editör: Ebru Türk

Yayın Danışmanları: Dr. Öğrt. Üyesi Gürbüz Çalışkan

Dr. Tolga Alver

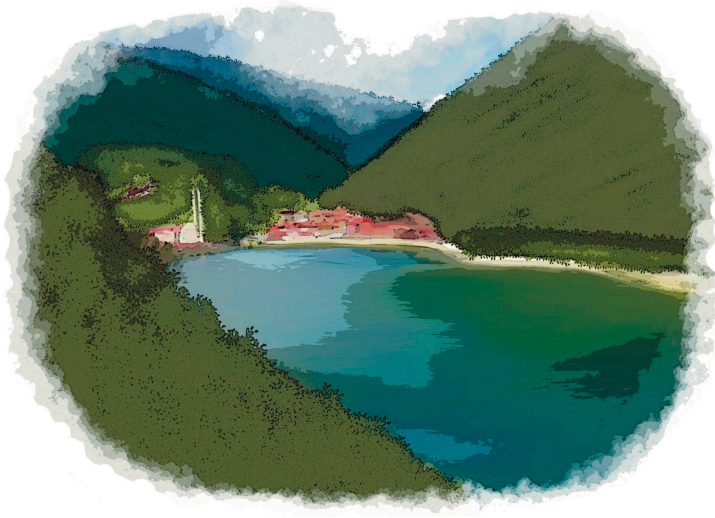
Yayın Koordinatörü: Burak Demir

Grafik Tasarım: Ayşe Günay

Baskı ve cilt: Anıt Matbaacılık

www.ilkokulluyum.com

**Bandrol uygulamasına ilişkin Usul ve Esaslar Hakkında
Yönetmeliğin 5. maddesinin 2. fıkrası çerçevesinde
bandrol taşıması zorunlu değildir.**

Keşif Takımı ve ailesi, yaz tatillerini değerlendirmek için Trabzon'a gelmişlerdi. Buranın doğal güzelliklerini keşfetmek istiyorlardı. Burası, yeşilin her tonunu görebileceğiniz dağlık bir araziye sahipti. Denizin bitiminden itibaren başlayan şehir, sırtını dağlara dayamış gibiydi. Tarih boyunca hem ticaret yolu hem de liman şehri olması dolayısıyla da önemini hep korumuştur.

-Dağ yürüyüşü yapmak mı? Dağ bisikletine binmek mi? Tam olarak karar veremedim.

Eymen:

-Yahu Kerem, tarihî bir mekânı gezmeye gidiyoruz.

-Öyle söyleme. Sümela Manastırı'na gitmişken biraz etrafta fink atarız diye düşünmüştüm. Yapılabilecek pek çok etkinliği de listeledim.

-Yapma! Bir güne hepsini sığdıramayız ki.

Eymen ve Kerem'in aralarında başlayan konuşmaları Sümela Manastırı'nı görünce sona ermişti. Keşif Takımı, Maçka ilçesinde yer alan manastırı görür görmez dikkat kesildiler.

Gölce:

-Sarp kayalıklar üzerine kurulmuş şu muazzam yapıya bakar mısınız?

Kerem:

-Üç yüz metre yüksekliğe sahip olduğunu okumuştum.

Altındere Vadisi'ne hâkim Karadağ'ın eteklerine kurulmuş bu yapı hepsini büyülemişti. Ormanlık alana sahip vadi, Karadağ ile birleşmişti. Bu durum, iki arkadaşın sıkı fıkı dostluğu gibiydi. Sümela Manastırı da bu dostluğa dâhil olmuştu.

Baba:

-Evet çocuklar, şu yamacı da çıktık mı bu eşsiz yapıya ulaşmış olacağız.

Gölce:

-Sabır taşı oldum. Yollar o kadar kıvrımlı ki git git bitmiyor.

Anne ve baba Gölce'nin bu sözlerine epey güldüler. Gerçekten de Trabzon'un dağlık yapısı yolların kıvrım kıvrım olmasına neden olmuştu. Uzayıp giden yollar, bir yün yumağı gibi dağların etrafını sarmıştı.

Eymen:

-Baba, sağdaki turuncu arabayı görüyor musun?

-Aaa evet. Talha amcanların arabasına ne kadar da benziyor.

Kerem:

-Arkasındaki karavana bakılırsa onlar olabilir. Gidip bakalım mı?

Kerem'in bu sorusuyla babanın ani fren yapması bir oldu. Pürdikkat babanın söyleyeceklerine odaklandılar:

-Durun çocuklar. Oraya kadar gitmek-tense kendisini arayıp soralım. Boşu boşuna oraya kadar yürümeyelim. Yollar da engeli zaten. Arabamızın ilerlemesi de zor olur.

Mehmet Bey, arkadaşını birkaç defa aradı. Başını sağa sola sallayarak:

-Cevap vermedi. Büyük ihtimalle bu onların arabası. En iyisi gidip bakalım.

Arabadan inen aile ağaçlar arasında yürümeye başladı. Ormandaki dikenli çalılar,

ağaçlara sarılmış sanki onları bırakmak istemiyordu. Ağaçlardan dökülen yapraklar, kırılan dallarla bir olmuş etrafı süslüyordu. Yürüdükleri yerlerde bolca tümsek ve çukur vardı. Arazi o kadar engebeliydi ki bir akrobat edasıyla sağa sola yalpalayarak anca yürünebiliyordu. Buraya yol denmezdi. Bir arabanın lastik izleri vardı. İzlerin üzerinden yürümeye devam ettiler. Yolun bazı yerlerinde küçük dereler gördüler. Bu arazi pek çok vahşi hayvana da ev sahipliği yapıyordu.

Epeyce ilerledikten sonra Gülce:

-Bu araç ve karavan Talha Amcalara ait.

Anne:

-Nereden anladın?

-Karavanın üzerinde koskoca "Kıvırcık Gezginler" yazıyor. Bu onların ailelerine verdikleri isim.

Aracın yanına geldiklerinde etrafında birkaç tur atan Mehmet Bey:

-Talha Bey, Hatice Hanım beni duyuyor musunuz?

Karavana ve aracın içine bakan aile hiç kimseyi göremedi.

Mehmet Bey:

-Allah Allah! Nereye gitmiş olabilirler ki?

Anne:

-Çevreyi arayalım. Muhakkak yakınlardadırlar.

Ağaçlar o kadar fazlaydı ki ileriye görmek pek mümkün değildi. Zor da olsa ormanda ilerlemeye başladılar. Ağaçların dalları bir evin çatısını andırıyordu. Gökyüzünü görebilmek oldukça güçtü. Buna rağmen güneş bulunduğu boşluklardan sızmayı başarıyordu. Biraz ilerlediler.

Gölce yerdeki izleri işaret ederek:

-Ayak izlerini görüyor musunuz? Şu tarafa doğru ilerliyor.

Ayak izleri bir derenin kenarından tepelik araziye doğru ilerliyordu. Etrafı dikkatlice inceleyen aile bir ses duydu. Ses ağaçların üstünden geliyordu. İnce ve epey yüksek ses, bir yırtıcıya ait gibiydi.

Kerem:

-Yüreğim hop etti. Bu da neyin nesi?

Sağa sola bakan çocuklar bir şey görmediler. Eliyle gökyüzünü işaret eden baba, ağaçların el verdiği ölçüde gördüğünü anlattı:

-Karadeniz Bölgesi'nin dağlık alanlarında kıvıll şahinler vardır. Kıvıll şahinin başı ve göğsü açık renklidir. Alt kısımlara doğru renk koyulaşır. Kanatlarının üstündeki kıvıll kahve-

rengi tüyler, vücuduyla bir bütünlük oluşturur.

Kerem:

-Ke  ke gökyüzünde u u unu da izleyebilseydik.

Bastıkları yerlere dikkat ederek ilerlemeye devam ettiler. A a lar ve bitki örtüsü el ele tutu mu  gibi ydi. Bu da ailenin ormanda ilerlemesini zorla tırıyordu. Dere boyunca ayak izlerini takip ederek bir çeşmenin yanına vardılar.

Anne:

-Bakın çeşmenin yanında bir su matarası duruyor.  zerinde de "Kıvırcık Gezg nler" logosu var.

Baba:

- yi de neden buraya kadar gelmiş olabilirler ki?

Gölce:

-Şu tarafta bir de büyük bir bidon var. Su doldurulup kenara bırakılmış.

Kendi aralarında konuşurken bir çıtırtı duyuldu.

-.....

Hepsi sus pus olmuştu; gittikçe kendilerine doğru yaklaşan çıtırtının ne olduğunu merak ediyorlardı. Keşif Takımı ve ailesi bir ağacın arkasına saklandılar.

Çıtırtının sahibi başka bir ağacın arkasında belirdi. Kimse kafasını çevirip de bakmak istemiyordu. Neyle karşılaşacağını bilmemek insanı ürkütüyordu. Mehmet Bey, yavaş hareketlerle ağaca döndü. Ani hareket yapmaktan kaçınarak yere doğru eğildi. Göz ucuyla baktığında karşısında çok da büyük olmayan bir hayvan gördü. Beyaz ve sarı

tüylere sahip hayvan aşağı yukarı bir metre boyundaydı. Mehmet Bey, hayvanı inceledikten sonra:

-Çocuklar bu bir vaşak.

Eymen panikle:

-Vahşi kedilerden olan vaşak normal bir kediden beş kat daha büyüktür. Hemen kaçmamız lazım.

Baba:

-Geceleri avlanan vaşaklar gündüzleri pek görünmezler. Bunda bir iş var. Sakin kalırsanız hiçbir hayvandan zarar gelmez.

Vaşak, tüm aileyi şöyle bir süzdükten sonra ağaçların arasında kayboldu. Herkes rahat bir nefes aldı. Yanı başlarındaki çeşmede yüzlerini yıkayıp buz gibi sudan içtiler. Bu onları biraz ferahlatmıştı.

Anne:

-İzler dağın iç kısmına doğru ilerliyor. Geri mi dönsek yoksa ilerlemeye devam mı etsek?

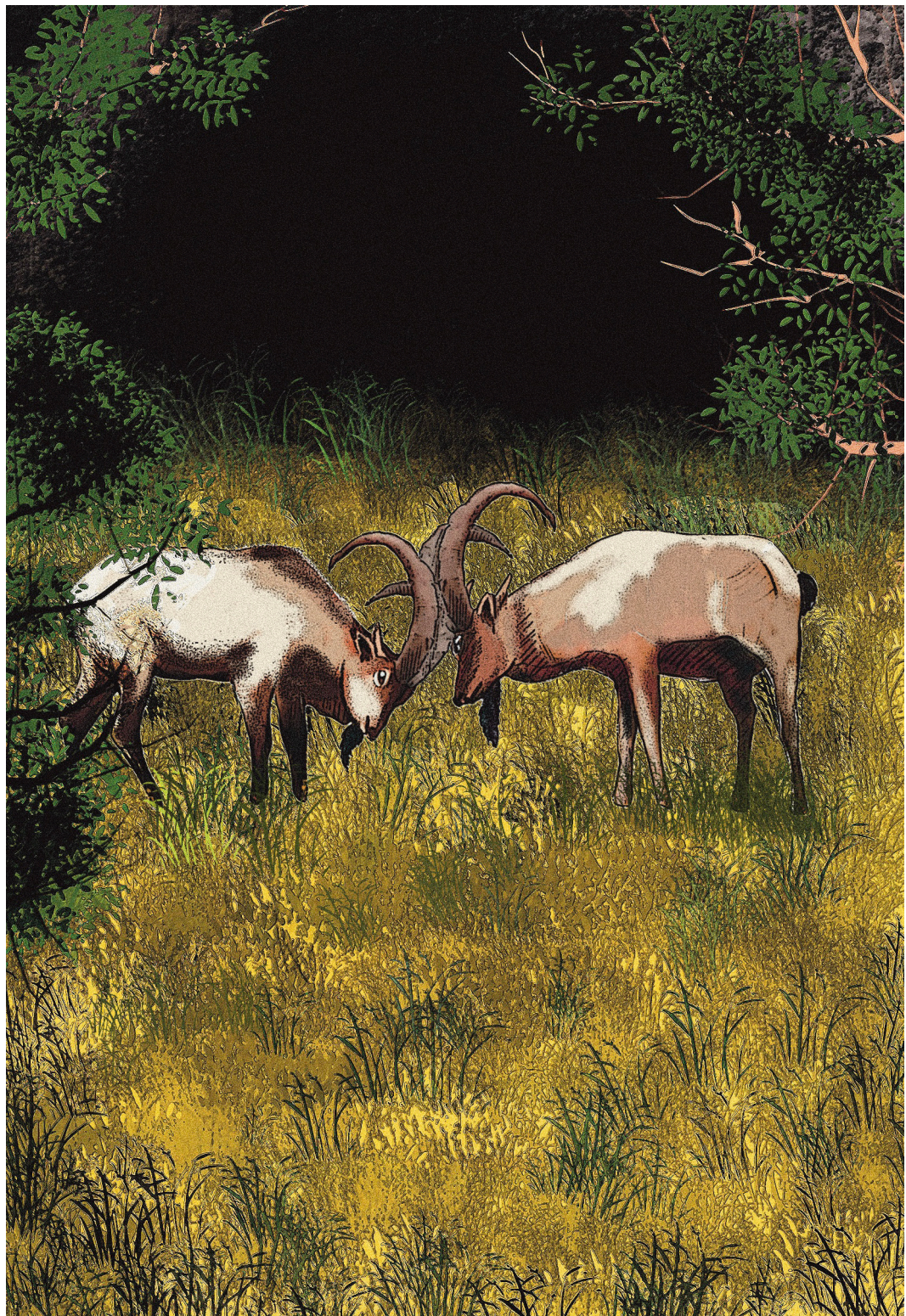
-Ateş olmayan yerden duman çıkmaz. Bu izler bizi Talha Beylere götürecektir. Başlarına bir şey gelmiş olmasından korkuyorum.

Dağın iç kısmına doğru ilerlerken başlarını kaldırdıklarında Sümela Manastırı'nın gökyüzünü selamladığını gördüler. Ormanın bitiminden başlayan dağ, sırtına manastırı yüklemişti. Yıllarca bıkip usanmadan taşımıştı.

Ayak izlerini gözleriyle takip eden Kerem:

-Şuradaki dağ keçilerini görüyor musunuz? Birbirleriyle nasıl da mücadele ediyorlar.

İki keçi dağın girişindeki oyuk kısımda boynuzlarıyla birbirlerini itmeye çalışıyor-

du. Sanki ikisinin de “Buranın lideri benim.” der gibi bir hâli vardı. Bir o tarafa bir bu tarafa mücadele ettikten sonra galiba dostluk kazandı. İkisi de birbirine bakıp dereye doğru gitti. Su içip beslendikten sonra kayalarda tuz ihtiyaçlarını giderdiler. Keşif Takımı ve ailesi de izlerin peşinden dağın içine doğru ilerlediler. Acaba onları ne bekliyordu?

Baba:

-Buradaki izlere bakılırsa Talha Beyler kısa süre önce buradan geçmişler.

Gülce başka bir şeye dikkat çekti:

-Dağın içini bir merdiven gibi oymuşlar, fark ettiniz mi?

Biraz ilerledikten sonra Eymen:

-Katlı otoparklardaki sisteme benziyor. Döne döne ilerliyoruz sanki.

Kerem:

-Çok karanlık da değil. Ufak deliklerden içeri ışık giriyor.

Anne:

-Dağın içindeki bu yol doğal bir oluşum mu, yoksa insanlar tarafından mı yapılmış?

Herkes sorunun cevabını düşünürken baba ve Eymen birden yere düştüler. Neye uğradığını şaşırان baba:

-Dikkatli olun, burada tuzak var.

Tuzak mı? Manastırın inşa edildiğı Kara-dağ'ın içindeki tuzağın amacı neydi? Kimler yerleştirmişti? Üstelik tuzak için tünelin en karanlık bölgesi seçilmişti. Ayağa kalkmaya çalışan baba karşısında birini gördü. Adam ona doğru yaklaşıp:

-Sizi yakaladık işte! Siz de kimsiniz?

-Şey biz...

-Neden bizi takip ediyorsunuz? Çabuk söyleyin.

-Talha Bey, iki dakika bizi dinler misin?

-İsmimi nereden biliyorsun?

-Senin en yakın arkadaşlarından biriyim de ondan. Ben Mehmet. Birkaç yıldır görüşemiyoruz diye beni unutmadın değil mi?

Kısa süreli bir sessizlik oldu. Cep telefonunun ışığını açan Talha Bey, telefonu yerdeki arkadaşına doğru tuttu. Yürüdükleri yolun bir kısmını ışık hüzmeleri aydınlatıyordu. Merdiven şeklindeki yolun kıvrım yeri ise epey karanlıktı. Talha Beyler de dönemeçteki boşluğu değerlendirip saklanmışlardı. Tabii çantasındaki misinayı kullanarak tuzak kurmayı da ihmal etmemişti. Elini uzatıp Mehmet Bey'i yerden kaldırdıktan sonra ona sımsıkı sarıldı. Uzun süredir görüşmemişlerdi. Talha

Bey'in arkasından oğlu Çınar ve eşi Hatice Hanım da karanlık alandan çıktılar. Onlar da Keşif Takımı ve ailesiyle hasret giderdiler.

Şaşkınlığını gizleyemeyen Hatice Hanım:

-Peki ama bizi nasıl buldunuz?

Gülendam Hanım:

-Manastırı ziyaret edecektik. Çok yaklaştığımızı. Yamacı tırmanıyorduk ki kenarda sizin aracı ve karavanınızı gördük. Ayak izleriniz de bizi buraya getirdi. Peki siz neden buradasınız?

Talha Bey:

-Aracımızın ikaz ışıkları yanmıştı. Suyunun eksildiğini anlayıp araçtan indik. Bir derenin olduğunu görünce elimize bidonumuzu alıp yürüdük. Sonrasında Çınar, dağın altındaki oyuğu fark etti. Biz de bir bakalım derken buraya kadar geldik.

Mehmet Bey:

-Esirgenen göze çöp batar. Aracını o kadar çok seviyorsun ki başına olmadık işler geliyor.

Hafif bir gülümsemenin ardından Talha Bey:

-Dağın içindeki bu gizli geçidin nereye çıktığını çok merak ettik. Var mısınız yolu tamamlamaya?

Keşif Takımı bu soruyu zevkle "Eveeet!" şeklinde cevapladı.

Gülendam Hanım:

-Ok yaydan çıktı bir kere. Yolu yarılacak sayılır.

Dağın içinde ilerlemeye devam ettiler. Yol bazı yerlerde daralıp bazı yerlerde genişliyordu. Tünelin ışıklandırması da fena değildi. Fener olmasa bile ilerlemek mümkündü. Babalar önde, çocuklar ve anneler arkada

yola devam ettiler. Birtakım sesler gelmeye başlamıştı. Tünelde ilerledikçe de yükseğe çıktılar. Yolun sonu nereye çıkacaktı acaba?

Çınar:

-Çok yorulдум. Bana bizim apartmandaki merdiven bile yorucu geliyor. Burada yüzlerce merdiven var.

Mehmet Bey:

-Sabreden derviş muradına ermiş. Çok yaklaştığımızı hissediyorum.

-Aynı dedem gibi konuştun Mehmet amca.

Bu espri herkesi güldürdü. Ardından biraz daha ilerlediler. Kısık, anlaşılmaz pek çok ses duydular. Sesler, üst taraflardan geliyordu. Kulak kabartıp dinlemeye çalışsalar da fayda etmedi. Hiçbir şey anlamadılar. Tünelin basamakları bitince karanlık bir alana vardılar.

Hatice Hanım:

-Çok karanlık. Birisi telefonun fenerini açabilir mi?

Feneri açan Talha Bey:

-Duvarlara bakar mısınız? Hepsi resimlerle kaplı.

Gölce:

-İnsanlar resmedilmiş. Bazılarının başında yuvarlak bir şeyler var. Bazılarına kanat takmışlar. Bazı yerlerde de ev gibi yapılar çizilmiş.

Gölce, konuşmaya devam ederken tıkırtılar ve insan sesleri gittikçe artmıştı.

Eymen:

-Bizim nerede olduğumuzu bilen var mı?

Kerem:

-Bir ibadethaneye gelmiş olabilir miyiz?

Gülendam Hanım:

-Benim araştırmalarımnda bu alanda manastır dışında bir yapı görünmüyordu.

Talha Bey, fenerini geniş alandan ileriye doğru tuttuęunda ahşap bir merdiven gördü.

-Demek ki çıkış yolumuz burası. Beni izleyin.

Talha Bey  nde, diğerleri arkada merdivenlerin üzerinden yürürken gıcırdama sesleri duyuluyordu. Ahşap merdivenlerin oldukça eski olduğu belliydi. Merdivenleri bitirmek üzereyken merdiveni duvara bağlayan iplerden biri iyice gevşedi. Merdiven de h liyle epey sallandı. Talha Bey  ınar'ı, Mehmet Bey de G lce ve Kerem'i tutmuştu. Gülendam Hanım da son anda Hatice Hanım'a sarılıp aşağı düşmekten kurtulmuştu. Mehmet Bey, herkesin iyi

olup olmadığına göz ucuyla baktı ve “Eymen!” diye bağırdı.

O anda herkes telaşla Eymen’i aradı ama kimse göremedi. Panikle feneri aşağı doğru tutan Talha Bey:

-Oh işte şurada! Evlat iyi misin?

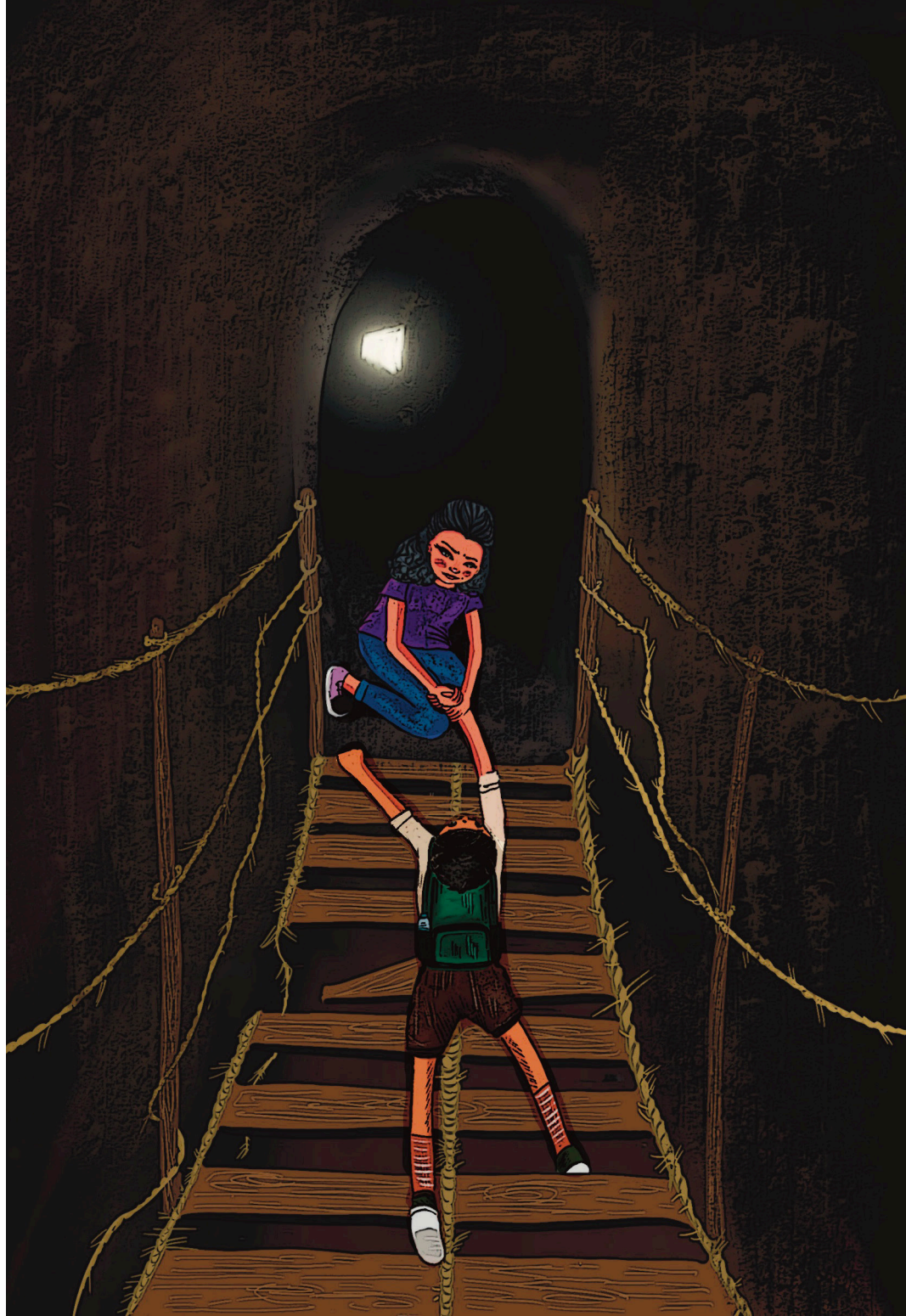
-İpe zor tutundum. Biri yardım edebilir mi?

Eymen’e en yakın kişi Hatice Hanım’dı. Gülendamlar Hanım, Hatice Hanım’ı bırakıp merdivenlerdeki iplere tutundu. Hatice Hanım da Eymen’e zor da olsa tek elini uzatabildi. Olanca kuvvetiyle yukarı çekti ve iplere tutunmasını sağladı. Böylece Eymen basamaklara çıkabildi.

Mehmet Bey:

-Herkes iyiyse sıkıca tutunup ahşap merdivenlerden kurtulalım.

Talha Bey ve Çınar, merdivenlerden ilk çı-

kanlardı. Onlardan sonra ipler iyice gevşemeye başladı. Hatice Hanım ve Eymen merdivenden son olarak çıktılar. Onlardan sonra iplerden bazıları daha gevşemeye başlamıştı. Belki de yüzlerce yıl önce yapılan bu merdiveni yıllardır kimse kullanmamıştı. Belki de çok kullanıldığı için yıpranmıştı, kim bilir.

Gülendam Hanım:

-Yolumuza nereden devam etmeliyiz sizce?

Birçok dehlizle karşılaştıkları için bu soruyu sormuştu. Biraz düşünen Talha Bey:

-Sanırım şu geçit çıkış yolumuz olabilir.

Üstü kapalı, dar ve uzun yeri işaret etti. Tünelin ucunda aydınlık bir yer görünüyordu. Oraya doğru ilerlediklerinde insan seslerini yine duymaya başladılar. Yürümeye devam ettiklerinde ulaştıkları yer, manzarası olan bir balkon oldu. Balkonda biraz ilerleyip

göz ucuyla aşağı baktılar. Balkondan aşağısı uçurumdu. Manastırın bitiminden başlayan büyük kayalık alan ağaçlar eşliğinde ormana kadar uzanıyordu. Bulundukları çatının karşısında ise sıra sıra birçok dağ vardı. Bu dağları kaplayan ağaçlar sanki bir yorgan görevi görüyordu. Hem dağları kardan ve yağmurdan koruyor hem de dağlara renk katıyordu. Yeşil ağaçlar olmadan dağlar renksiz ve kasvetli görünüyordu.

Gülendam Hanım:

-Burası Sümela Manastırı'nın çatısı olmalı. Manastırdaki daha ufak yapıların çatısını görebiliyorum.

Kısa bir süre balkon kısmında vakit geçirdikten sonra duvarlardaki figürleri izleyerek ilerlediler. Figürler, duvarlar pürüzsüz hale getirilip öyle nakşedilmişlerdi.

Yüzyıllar öncesinde yapılmalarına rağmen parlaklıklarını hâlâ koruyorlardı. Nasıl olduysa da resimlerde hiçbir bozulma veya yıpranma olmamıştı. İki aile bu esrarengiz alandan çıktılar. Genişçe bir avluya ulaşıtlar. Avluda büyüklü küçüklü pek çok yapı vardı. Sanki dağ oyulmuş da buraya gizli bir sığınak yapılmıştı. Yapılar; dağın doğal görünümünü bozulmasın diye kayaların renginde yapılmıştı. Yapıların duvarları ince bir işçilikle düzeltilmiş; pencereler ve kapılar özenle yerleştirilmişti. Çınar bir yeri işaret ederek:

-Duvarlarında resimlerin olduğu şuradaki yapı oldukça ilginç görünüyor. Kapısından çatısına kadar her yerinde pek çok figür var. Sanki tam merkeze yerleştirilmiş.

Gölce:

-Ben de demir kapılı yerden geçip diğer yerlere bakmak istiyorum.

Kerem ve Eymen, taş merdivenlerden aşağı doğru inmeye başladılar. Çocuklar merdivenleri bitirince bir an duraksadılar.

Eymen:

-Buranın bu kadar sessiz olması sizce normal mi?

Kerem:

-İnsan sesleri geliyor ama görünürde kimse yok. Anlam veremedim.

Merdivenlerden inerken sesler artmaya başladı. Çocuklar sağa sola baktılar. Kimseyi göremediler. Arkadan gelen aileler de seslerin kaynağını çözemedi.

Talha Bey:

-Hişşşt sessiz olalım. Ayak sesleri bu yana doğru geliyor.

Mehmet Bey:

-Arka taraftan da sesler geliyor.

Çınar:

-Galiba yanımızda da birileri var.

Tüm yapıların içinden birileri çıkıyordu. Giriş kısmından da üç kişi gelmişti. Etrafta sarı baretli, eldivenli, ellerinde mala, fırça, süpürge ve kürek olan insanlar belirdi. Elinde çapa olan beyaz baretli adam ailelere doğru yaklaştı:

-Burada ne işiniz var?

-Biz...

-Şu anda bir restorasyon çalışmasının tam ortasındasınız. Giriş kısmı kapalı, buraya nasıl girdiniz?

-Biz şey, dağın içinden...

-Güvenlik görevlilerini nasıl atlattınız?

-Tünelden geldik.

-Tünel mi?

Kaskının renginden ekip şefi olduğu anlaşılan adamın bu sorusuyla herkes buz kesmişti. Kötü bir şey mi yapmışlardı acaba? Mehmet ve Talha Bey'in yüzü kızarmaya başlamıştı. Yüzlerinde bir çocuğun mahcubiyeti vardı. Bu mahcubiyet beyaz baretli adamın sözlerine devam etmesiyle arttı:

-Sümela Manastırı'nda neredeyse üç yıldır yenileme çalışmalarıyla uğraşıyoruz. Burada bir tünel olsa bilirdik. Yerleşim planında böyle bir yer yok.

Çınar:

-Ama biz geçtik, isterseniz size gösterebiliriz.

Keşif Takımı ve Çınar baretli adamlara yolu gösterdiler. Kazı ekibi, kendi aralarında böyle bir durumun nasıl olabileceğini tartışıyordu. Ekip şefi ise elindeki planı bir sağa

bir sola çekiştirip duruyordu. Yıkılan ahşap merdivenlere geldiklerinde:

-Biz burayı hiç görmemiştik. Manastırın çatısından buraya kadar açılan bir dehliz varmış demek. Bir yaşıma daha girdim.

Kazı ekibinden biri:

-Burayı nasıl keşfettiniz peki?

Keşif Takımı Sümela Manastırı'nı gezmek için yola çıktıkları andan başlayıp her şeyi anlattı. Her şeyi not alarak dinleyen ekip şefi, aileleri arabalarına kadar bıraktı. Çeşitli olayları tasvir eden fresklerin olduğu gizli geçidi de not almayı unutmadı. Ailelerin geldiği yolu takip eden kazı ekibi ilginç bir şey daha buldu. Manastırın dış tarafındaki kayalık kısımda karakol görevi yapan "Gözetleme Şapeli" vardı. Buradan manastıra kimlerin

geldiği tespit edilebiliyordu. İki aile yüzlerce yıl öncesine ait gizli bir yeri gün yüzüne çıkarmış oldu.

Talha Bey:

-Bunca yorgunluktan sonra biraz dinlenmeye ne dersiniz? Karavanımız altı kişilik. Bir de beş kişilik büyük kamp çadırımız var. İki aile rahatlıkla kalabiliriz.

Gölce:

-Oleeey! O zaman her şeyin başladığı yerde kampımızı yapalım.

İki aile araçlarını dağdaki geçide yakın olan çeşmenin yanına getirdi. Çadır kurma konusunda uzman Talha Bey ile Hatice Hanım bir çırpıda çadırı kuruverdiler. Çadırları oldukça büyüktü. Mavi renkliydi ve iki odadan oluşuyordu. Koca Karadağ'ın içinden geç-

rek Sümela Manastırı'na yürüyen çocuklar epeyce yorulmuşlardı. Çadırın içine yerleştirilen şişme yataklara atlayıp dinlenmeye koyuldular.

-Son-

Sümela Manastırı, Altındere Vadisi'ndeki Karadağ'ın eteklerinde sarp bir kayalık üzerine kurulmuştur. Halk arasında "Meryem Ana" adı ile anılır. Vadiden yaklaşık üç yüz metre yüksekliktedir. Bu konumuyla manastırların şehir dışında, ormanlık arazilerde, mağaralarda ve su kenarlarında kurulma geleneğini devam ettirmiştir. Sümela Manastırı oldukça geniş bir alan üzerine inşa edilmiştir.

Kaynak: <https://www.kulturportali.gov.tr>

Daha fazla bilgi için karekodu okutabilirsiniz.

SÖZLÜK

KELİMELER

- **İşkillenmek:** Kuşkulanmak.
- **Dehliz:** Üstü kapalı, dar ve uzun geçit.
- **Fresk:** Duvar resmi.
- **Nükte:** Şakalı söz.
- **Otantik:** Eskiden beri mevcut olan özelliklerini taşıyan.
- **Esrarengiz:** Gizemli.
- **Baret:** Metal veya plastikten yapılmış koruyucu başlık.
- **Mahcubiyet:** Utangaçlık.
- **Tasvirli:** Resimli.
- **Nakşetmek:** Süslemek, bezemek, nakış yapmak.

DEYİMLER

Deyimleri birer cümlede kullanalım.

- **Fink atmak:** Gönlünün istediğince gezip eğlenmek.

.....

- **İçli dışlı:** Samimi.

.....

- **Yüreği hop etmek:** Birdenbire korkup heyecanlanmak.

.....

- **Ok yaydan çıkmak:** Geri dönüşü olmayan bir davranışta bulunmak.

.....

- **Gün yüzüne çıkmak:** Gizli kalmış bir şey bilinir olmak.

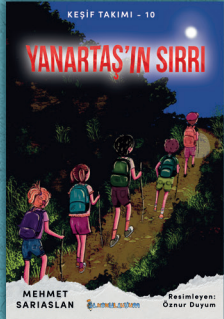
ATASÖZLERİ

- **Ateş olmayan yerden duman çıkmaz:** Bir şeyin gerçek olup olmadığı belirtisinden anlaşılır.
-

- **Esirgenen göze çöp batar:** Bir şeye ne kadar değer verirsen başına o kadar zarar gelir.
-

- **Sabreden derviş muradına ermiş:** Sabırla beklemesini bilen sonunda amacına ulaşır.
-

KEŞİF TAKIMI

Gezi sırasında ormanda
karşılaştıkları bir karavanın peşine
düşen kahramanlarımızın yolu, bu
kez dağ yamacına kurulmuş bir
manastıra ulaşır. Onlarla birlikte
manastırın gizli kalmış yerlerini,
ormanda kamp yapmanın keyfini
keşfetmeye hazırlanın.

**Sesli Kitap
Karekodu Okut**

Adres: İkitelli Osb Mah.
Yıldız Teknopark 2b02
Başakşehir / İstanbul

[f ilkokulluyum](#) [@ ilkokulluyum](#)

ISBN: 978-605-72983-3-7

9 781234 567897